

6

Flere lærdomme fra den store lærer

Ugens vers

"Jesus sagde til ham: 'Gå bort, din tro har frelst dig.' Og straks kunne han se, og han fulgte med ham på vejen" (Mark 10,52).

Introduktion

Hvem af os har aldrig følt os skamfulde? Hvem af os har aldrig gjort noget, det gør ondt at tænke på, og som vi ville væmmes ved, hvis andre skulle få kendskab til det? Det er sandsynligt, at vi alle har haft det sådan.

Forestil dig, hvordan Adam og Eva havde det efter at have spist frugt fra det forbudte træ. Eller hvordan Jakob havde det efter at have be- draget sin far til at velsigne ham i stedet for Esau, så han var nødt til at flygte for sin storebrors vrede? Hvordan sov han om natten? Og forestil dig at være kvinden, der blev grebet "på fersk gerning" i hor (Joh 8,4). David oplevede det samme, og Salme 32 er hans gribende udtryk og bekendelse af, hvad han følte.

Det er en af grundene til, at evangeliet er for alle, og Kristi død var for alle. Uanset, hvor forskellige vi er, er der en ting, der forener os: vores generelle syndighed.

Sand uddannelse må derfor handle om at henvise os til den eneste løsning på vores temmelig elendige tilstand. I denne uge skal vi se på vores eneste redning, vores Store Lærer.

Ugens tekster

- 1 Mos 3,1-11
- Rom 5,11-19
- 1 Mos 28,10-17
- Joh 1,1-14
- Matt 15,21-28
- Mark 10,46-52

I stedet for at gemme sig

1 Mos 3,1-11

Hvorfor spurgte Gud Adam: "Hvor er du?"

Typiske genfortællinger af syndefaldet beskriver frugten som et æble. Men det er ikke, hvad teksten siger. Det var ganske enkelt "frugten på det træ, der står midt i haven" (1 Mos 3,3). Det spiller ingen rolle, hvilken slags frugt det var. Det var forbudt at spise af frugten på grund af det, som træet symboliserede, nemlig fristelsen til at skubbe Gud til side og sige: "Jeg kan bestemme over mit eget liv. Jeg kan selv være Gud. Jeg har autoritet over Guds ord."

Og ganske rigtigt. Da slangen fik Adam og Eva til at spise af træets frugt, blev deres liv afsporet. Og da de fornemmede, at Gud var i nærheden, forsøgte de at gemme sig "mellem havens træer" (1 Mos 3,8).

Det virker mærkeligt, at Gud skulle spørge Adam: "Hvor er du?" Gud vidste helt sikkert, hvor han var. Måske stillede Gud spørgsmålet for at hjælpe Adam og Eva til at indse, hvad de var i gang med – at skjule sig – som en følge af det, de havde gjort. Han hjalp dem med andre ord til at se det sørgelige resultat af deres handlinger.

Rom 5,11-19

Mange gange forbinder Paulus direkte det, Adam gjorde i Edens have, med det, Jesus gjorde på korset. Hvad fortæller det om, hvordan Jesus kom for at rette op på det, Adam gjorde?

Man kan sige, at frelsesplanen er Guds svar på Adams og Evas svar. De gemte sig for Gud i skam og skyld over deres synd, og Gud kom for at redde dem. Vi har på vores egne måder gjort det samme, og Jesus kom for at redde os. Derfor kan spørgsmålet "Hvor er du?" også stilles til os. Hvor er du i din synd og skyld i forhold til Jesus, og hvad har han gjort for at frelse dig fra det?

Til eftertanke

Kristen uddannelse har mange konsekvenser. Hvorfor må den altid indebære og understrege den kendsgerning, at vores naturlige tendens er at gemme os for Gud, og pege os hen til Jesus som den eneste løsning? Hvordan viser det sig i den måde, hvorpå vi uddanner os og vores børn?

På flugt

1 Mos 28,10-17

Hvad er denne beretnings sammenhæng, og hvad lærer den os om Guds nåde for dem, som på en måde er på flugt fra deres synder?

I sin omgang med resten af familien var Jakob med sin mors hjælp havnet i et frygteligt bedrag, og nu måtte han betale for det. Hans bror har svoret en frygtelig hævn, og Jakob er nu på flugt på vej til sin onkel i Haran. Alt er usikkert og skræmmende.

En dag trasker Jakob ind i tusmørket og dernæst ind i mørket. Han befinder sig langt væk fra alting med kun himlen som tag. Han finder en sten til hovedpude, og falder i søvn. Men søvnens tomme bevidstløshed bliver snart brudt. Hans berømte drøm indtræffer, og stigen, som han ser, hviler på jorden og når op til himlen. Og engle går op og ned ad den.

Så hører han en stemme. "Jeg er Herren, din fader Abrahams Gud." Stemmen fortsætter med at gentage løfter, som Jakob kender godt fra sin familiehistorie. Dine efterkommere skal blive mange. Og i dit afkom skal alle jordens slægter velsignes. "Jeg vil være med dig," fortsætter stemmen, "og bevare dig overalt, hvor du går ... Jeg vil ikke svigte dig, men gøre, hvad jeg har lovet dig" (1 Mos 28,15).

Ellen White skrev om, hvordan Paulus mange år senere "ser, hvordan Jakobs stige i synet repræsenterer Kristus, som har skabt forbindelse mellem jord og himmel, mellem dødelige mennesker og den evige Gud. Hans tro bliver styrket og han husker, hvordan patriarker og profeter har sat deres lid til ham, som er hans styrke og trøst, og for hvem han giver sit liv" (*Acts of the Apostles*, s. 512).

Jakob vågner og siger til sig selv: "Herren er i sandhed på dette sted, og jeg vidste det ikke!" (1 Mos 28,16). Det, der skete, er frygtindgydende. Han vil aldrig glemme dette sted, og giver det derfor et navn. Og så sværger han livsvarig troskab mod Gud,

Hvad kan vi lære fra denne beretning om, hvordan Gud i Kristus, forsøger at nå os på trods af vores synd? Hvorfor må denne kendsgerning stå som central i al kristen uddannelse?

Til eftertanke

Rabbi Jesus

Af alle kapitelbegyndelser i Det Nye Testamente er ingen mere kendte end dette: "I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud" (Joh 1,1). Og Johannes 1 leder os videre til det uforglemmelige vers: "Og Ordet blev kød og tog bolig iblandt os, og vi så hans herlighed, en herlighed, som den Enbårne har den fra Faderen, fuld af nåde og sandhed" (Joh 1,14).

Joh 1,1-14

Hvad fortæller disse vers om, hvem Jesus var, og hvad han gjorde? Hvad fortæller det om Jesus som det store eksempel som lærer?

Den samme Gud, som talte til Adam og Eva i haven og til Jakob i ødemarken, dukker nu op som en person. Det Nye Testamente siger, at Gud blev menneske i Jesus. Gennem Jesus kan vi lære om Guds vilje og Guds veje; for Jesus var Gud.

Johannes 1 fortsætter med at fortælle, hvordan Johannes Døber var en så overbevisende forkynner, at selv de religiøse ledere fra Jerusalem spekulerede på, om han var en helt speciel person. Men han kom for at berede vej for en, der var større end ham selv. En utrolig speciel person var på vej, og Johannes Døber ville ikke være værdig til at løse hans skorem (Joh 1,27).

Den følgende dag så Johannes Jesus og omtalte ham som "Guds lam." På samme dag og den næste sagde han, at Jesus var "Guds søn."

To af Johannes' disciple besluttede sig for selv at følge Jesus. Og da Jesus spurgte dem, hvad de ville, kaldte de ham "Rabbi", som betyder Mester eller lærer (Joh 1,38).

Jesus er altså en rabbi, en lærer. Men der har aldrig været en menneskelig lærer som ham; for han er Gud. Gud kom altså til menneskene som et menneske, og som menneske var han en rabbi, en lærer og mester. Ikke overraskende omtaler Ellen White Jesus som "den store lærer, verden nogensinde har set" (*Signs of the Times*, 10. juni 1886). Denne lærer var trods alt Gud.

Til eftertanke

I lyset af, hvem Jesus var, hvorfor giver det mening at lære af ham, hvordan man bedst underviser i åndelige sandheder? Hvad kan vi lære af Jesus om, hvorfor ikke kun det, vi siger, er vigtigt i undervisningen, men også det, vi gør?

En kvinde svarer igen

Jesus er den store lærer. Guds sande karakter skinner igennem al hans undervisning og hans liv. Derfor er en af beretningerne i evangelierne ret bemærkelsesværdig, fordi den viser, at selv når nogen svarer igen, lytter Jesus.

Matt 15,21-28
Mark 7,24-30

Læs beretningen om Jesu møde med en hedensk (eller kanaanæisk) kvinde fra området ved Tyrus og Sidon. Læg mærke til, at mændene i Jesu følge er meget utålmodige over for hende, og at selv Jesus synes at afvise hende. Hvordan opfatter du kvindens dristighed? Hvad lærer denne beretning om, hvordan Jesus selv underviste andre?

Jesus befandt sig i nærheden af Tyrus og Sidon. Han var kommet ind i et område, hvor der var mange fremmede, og hvor etniske gnidninger florerede. De græsktalende byboere så ned på de jødiske bønder på landet, og de jødiske bønder så ned på byboerne.

Kort forinden havde Herodes, som var en marionetstatholder i Galilæa, Jesu hjemegn, ladet Johannes Døber halshugge. Johannes var en mand, hvis visioner Jesus i høj grad delte, og henrettelsen virkede truende. Jesus stod ansigt til ansigt med farerne ved hans opgave.

Jesus følte presset, og Markus fortæller, at Jesus gik ind i et hus, idet han håbede, at ingen ville lægge mærke til ham (Mark 7,24). Men kvinden fandt ham.

På den tid og det sted måtte en kvinde ikke markere sig. Desuden tilhørte denne kvinde en kultur og etnisk gruppe, som jøderne ikke satte højt. Det var endnu en ulempe for hende. Men kvindens datter var syg. Hun ønskede hjælp, og hun blev ved med at bede om det.

Jesus afviste hende. "Det er ikke rigtigt at tage børnenes brød og give det til de små hunde" sagde han (Matt 15,26). Hans udtalelse kunne have såret hendes følelser.

Men så skete der noget bemærkelsesværdigt. Hun svarede. Hun kendte godt til hunde, i modsætning til jøderne, som ikke ville have dem som kæledyr, og hun sagde: "Jo, Herre, for de små hunde æder da af de smuler, som falder fra deres herres bord" (Matt 15,27).

Hendes bemærkning gør en forskel. Den virker overbevisende. Og Jesus helbreder hendes datter.

"Det skal ske dig, som du vil" (Matt 15,28). Hvordan opfatter vi Jesu svar? Og hvordan reagerer vi, når tingene ikke går, som vi ønsker det?

Til eftertanke

En elev, der fatter det

Jesus og hans efterfølgere var på vej mod Jerusalem. På samme måde, som Herodes havde bekymret sig over Johannes Døber, var myndighederne, deriblandt også Herodes, bekymret over Jesus. Hans efterfølgere indbefattede de fattige og andre udsatte grupper i befolkningen, som desperat håbede på en forandring.

Mere end noget andet ønskede Jesus at give verden håb. Men på dette tidspunkt var han klar over, at de, som havde størst magt og flest privilegier, ville gøre alt, hvad de kunne for at ødelægge hans arbejde. De ønskede ikke, at han skulle lykkes.

Med hensyn til Jesu indre kreds af elever, de tolv disciple, syntes de at være ivrige efter at stå på Jesu side. Men samtidigt udfordrer den store lærer i Mark 8,31-33 sine elever til at se nogle ting, som var vanskelige for dem at se. På mange måder var de stadigvæk åndeligt blinde over det, der virkelig betød noget (se Mark 8,37). Alt dette danner baggrund for Jesu møde med en person, som er i stand til at se.

Mark 10,46-52

Læs beretningen om helbredelsen af den blinde tigger Bartimæus. Læg mærke til den store barmhjertighed, Jesus viser. Tænk over, hvordan den blinde mands ønske om at se førte til hans beslutning om at følge Jesus på vejen til Jerusalem. Tror du, Markus måske opstiller en kontrast mellem Bartimæus og de andre disciple? Hvordan er denne beretning med til at kaste lys over, hvad det vil sige for dig at reagere positivt på den store lærer?

Bartimæus havde et ønske om at se krøllerne i et barns hår og hvedeaksets farve i høsten. Men at se indbefatter langt mere end kun at se den fysiske verden. Denne beretning handler med andre ord om at se åndeligt. Det drejer sig for os om at forstå, om at indse, hvad den store lærer virkelig ønsker at sige. Det er en ting at have fysisk syn. Det er vigtigt, og det ved Jesus. Men Jesus ved også, at hvert eneste menneskes dybeste længsel handler om et nyt og bedre liv.

Til eftertanke

Læs Hebr 5,12-14. Hvad lærer disse vers os om sand uddannelse?

Til videre studium

· Ellen White, *Vejen til Kristus*, "En forandret karakter", s. 62-72.

Ellen White skriver i *Vejen til Kristus*, at når vi tilhører Kristus, vil vi "længes efter at afspejle ham og hans ånd, at gøre hans vilje og glæde ham i alle ting" (s. 63). Når vi er sammen med Jesus Kristus bliver det "en fornøjelse at gøre vores pligt" (s. 65). Vend dig nu til Bibelen og se på Matt 5-7. Her finder vi Bjergprædikenen, et af de store sammendrag af det, den store lærer ønskede, at hans elever skulle kende til. Heri åbenbarer Jesus selve grundprincipperne for det rige, han kom for at oprette.

Spørgsmål til drøftelse

- 1. På samme måde som Gud henvendte sig til Adam og Eva, og også til Jakob, henvender han sig til os. Han forbinder sig med vores dybeste længsler. Han opfordrer os også, som han gjorde med Bartimæus, til igen at overveje, hvem vi er, og hvor vi er på vej hen. Tænk over, hvordan vi underviser i Bibelen til vores børn og til hinanden. Hvad er forskellen på en overfladisk bibelundervisning og den undervisning, som forandrer menneskers liv?**
- 2. Er spørgsmålet om, hvor du befinder dig på din livsvej et rent personligt spørgsmål, eller kan det være gavnligt at drøfte det med nogen, du har fuld tillid til? Hvordan antyder tanken om, at menigheden er "Kristi legeme" (1 Kor 12,27), at samtaler med andre kan være en måde, hvorved det kan gå op for os, hvad Kristus ønsker, at vi skal vide?**
- 3. Lige så snart Bartimæus kunne se, altså lige så snart han blev helbredt fra sin fysiske – og åndelige blindhed – fulgte han Jesus på vej til Jerusalem (se torsdagsafsnittet). Her fik han hver dag visdom fra den store lærer. Vi må antage, at han ønskede at ligne Kristus, indånde hans ånd og gøre hans vilje. Hvorfor ville nogen synes, det var "en fornøjelse", at følge så høj en norm som den, Jesus opstillede i Bjergprædikenen?**
- 4. Tænk igen over spørgsmålet sidst i torsdagsafsnittet. Hvordan lærer vi at skelne mellem godt og ondt? Hvordan definerer vi, hvad der er godt, og hvad der er ondt? Og hvorfor er den måde, vi anvender kundskaben om den forskel på, måske endnu vigtigere end at kende til forskellen?**

